

Mums anglų pamoka. Klasė kvadratinė, maždaug šeši metrai su šešiais. Jau praėjo dvidešimt pamokos minučių. Uždedu pirštą ant kaklo arterijos ir skaičiuoju – mano pulsas 130.

Kai mokytojas, kurį vadinam Pliūsu, taria: „Prašau, Pija, scena tavo“, sienos pasvyra lyg medžiai, užaugę sausoje plynėje, kur siaučia žvarbus vakaris. Savo pristatymą moku mintinai, tačiau galvoju tik apie tai, kaip atsistoti, kaip dėti koją už kojos, ar dar galiu atkelti pėdą? Ar jau per vėlu? O kaip su kraujagysle, ta storąja, vedančia nuo širdies iki smegenų, ar ji praplyšusi? Smegenys plius kraujas reiškia kraujo išsiliejimą smegenyse, mano kūnas pakyla nuo kėdės, aš išsiraitau tarp kėdžių atlošų, pro Alma, Ketę ir agresyvų dezodoranto tvaiką.

Tykūs klasės garsai ir skardus mano garsas, kai paliečiu grindis. Nors prapuolu tik kelioms sekundėms, kelios sekundės gali viską apversti aukštyn kojom.

Būtent šią akimirką, praėjus dvidešimčiai anglų pamokos minučių, iš Pijos Marijos Simonsen virstu į tą paną iš 1b, be sąmonės susmukusią ant linoleumo.

Pliušo pravardę sugalvojo Alma su Kete. Jas įkvėpė tai, kad mūsų mokytojas Pėteris šiek tiek primena mielą geltoną meškiną. Kai atgaunu sąmonę, jis palinkęs virš manęs, pro marškinių apykaklę matau švelniai apžėlusią krūtinę. Nesitikėjau to juodo ornamento – jis turi tatuiruotę!

Greitosios automobilyje užsigeidžiu išarti: „Ei, aš tik pa-juokavau. Pamėtėkit mane iki namų, jums tereikia pasukt į kairę, tada į dešinę, o tada vėl į kairę.“

Vyriškis atsagsto man marškinius. Virš liemenėlės, ant riešų ir čiurnų priklįjuoja lipnius mėlynus elektrodus.

– Pamatuosim tavo širdies ritmą, tai vadinama elektrokardiografija, – paaiškina jungdamas laidus į mažą aparčiuką.

Prisimenu savo neskustas kojas ir jau ruošiuosi atsiprašyti.

– Į tavo skruostus grįžo raudonis, – taria jis ir drąsinamai patapšnoja man per galvą.

Kandu sau į krumpį, kad sulaukyčiau ašaras.

Priėmimo skyriuje sėdžiu ant oranžinės kėdės mediniais ranktūriais.

Slaugė kažkuo stipriai apriša man ranką ir ima kraują.

– Stebėsime tave keletą valandų, – taria, kilstelėdama galvą į monitorių. Sako, kad mano infekciniai rodmenys visiškai normalūs.

– Gerai, – sušnibždu ir vėl prisimenu anglų pamoką. Anglų *toli gražu* nėra gerai. Išklydau iš kelio vos pradėjusi eiti į gimnaziją. Turėjom skaityti ilgesnę ištrauką, mokytojas turbūt norėjo susidaryti vaizdą, tačiau po to karto mano tartis neduoda man ramybės. Nesupraskit klaidingai, pati kalba man patinka, ji graži, o kai garsiai kalbu savo kambarėje, skamba tiesiog puikiai, tačiau klasėje, kur dvikalbių vos ne dauguma, viskas kitaip. Turim Oliverį ir Sandrą su angliu tėčiu, JAV gyvenusią Silę ir tą Vilesą, pas mus pradėjusį eiti po rudens atostogų, kuris su tėvais buvo misijoj užsienyje.